

Arrest

nr. 297 178 van 17 november 2023
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 oktober 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 185 103 van 5 april 2017 het beroep verwerpt.

Op 2 mei 2022 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 juni 2023. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.05.2022 werd ingediend door:

D., T.

nationaliteit: Marokko geboren te KENITRA op (...)1961 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sedert 2014 in België te verblijven. Het klopt dat betrokkene op 11.11.2009 met een C-visum naar België kwam, ze werd op 11.11.2009 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 11.12.2009. Op 13.04.2012 kwam ze opnieuw met een C-visum naar België. Ook dan werd ze in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 13. 04.2012 tot 26.05.2012. Op 27.06.2014 is betrokkene via Frankrijk naar België gekomen en verklaard ze België nooit meer te hebben verlaten. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 27.08.2015 een aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 06.06.2016. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 18.10.2016. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 16.11.2016, deze werd op 05.04.2017 verworpen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene haalt aan dat haar kinderen in België verblijven, dit op legale wijze en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoon. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze personen effectief

de kinderen zijn van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot overleden is en dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Verder haalt ze ook aan dat ze geen bestaansmiddelen of huisvesting meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan, ze legt wel een attestatie de non remariage en een attestatie administrative voor, maar dit impliceert niet dat zij geen familieleden meer zou hebben in Marokko. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene legt een overzicht van medische consultaties en een attest van dokter K. M. voor. Doch werden er geen medische elementen aangehaald waaruit zou blijken dat ze niet in staat te reizen of medische zorgen nodig heeft in de huidige aanvraag. De gezondheidstoestand van mevrouw vormt dan ook geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2014 in België zou verblijven, dat zij dan ook al geruime tijd in België zou verblijven, dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om volledig in onze samenleving te integreren, dat zij een grote vrienden en kennissenkring heeft, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij haar verplichtingen na zou komen, dat zij een blanco strafblad heeft, legt verschillende getuigenverklaringen voor van vrienden en familie ??) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

"mevrouw,

Naam, voornaam: D., T.

geboortedatum: (...)1961 geboorteplaats: KENITRA nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het

hoger belang van het kind, het gezins- en familieteven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen

Het gezins- en familieteven : Betrokkene legt aan dat ze 3 meerderjarige kinderen heeft hier in

België, doch dienen wij te stellen dat betrokkene de verwantschap met deze personen niet aantoon

De gezondheidstoestand : legt attest voor van consulaties tussen 2015 en 2021 en een attest van dokter K. M., d.d. 22.03.2022, doch deze medische attesten bewijzen niet dat het voor betrokkene niet mogelijk is te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten..

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en in het bijzonder het zorgvuldigheids- redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaard stellende dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in België zouden kunnen rechtvaardigen;

Eerste onderdeel

Doordat zij vertrekt van het fundamentele beginsel dat “ de betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf” en daaruit besluit dat dit daarom niet als een buitengewone omstandigheid kan gelden.

Terwijl verzoekster inderdaad in haar aanvraag verwijst naar haar langdurig verblijf. Terwijl het feit dat zij daar zelf voor verantwoordelijk is geenszins afdoet aan het objectieve gegeven dat zij hier onafgebroken verblijft sedert 2014.

Terwijl de bestreden beslissing duidelijk de basis en de finaliteit van de huidige procedure miskent door als uitgangspunt te verwijzen naar de verantwoordelijkheid van verzoekster voor het bestaan van een langdurig verblijf in België.

Terwijl immers essentie van de huidige procedure er in bestaat om te onderzoeken of er buitengewone omstandigheden bestaan, los van de eventuele “oorzaak” en/of verantwoordelijkheid voor het bestaan ervan.

Terwijl het dus hoe dan ook niet volstaat om te verwijzen naar de verantwoordelijkheid van verzoekster, maar wel degelijk dient aangetoond te worden dat dit langdurig verblijf het niet bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster om terug te keren; dat dit immers inderdaad objectief gezien moeilijker wordt met de jaren : niet alleen verliest verzoekster langzaam alle contacten, maar wordt zij zelf door haar leeftijd

en precare situatie ook steeds minder zelfredzaam, laat staan dat zij over financiële middelen beschikt om actie te ondernemen.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing de verwantschap met de drie Belgische kinderen plotseling in vraag stelt, - en er dan ook nog aan toevoegt dat dit hoe dan ook geen buitengewone omstandigheid is omdat verzoekster dit niet specificeert.

Dat zij eraan toevoegt dat ook het feit dat verzoekster weduwe is, geen buitengewone omstandigheid is, noch het feit dat zij in Marokko geen bestaansmiddelen of huisvesting meer heeft, en zij er nog wel familie of vrienden moet hebben waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven om het visum af te wachten. Dat de bestreden beslissing nog toevoegt dat verzoekster beroep kan doen op reïntegratiebijstand.

Terwijl verzoekster dit inderdaad heeft aangehaald als een essentieel onderdeel van haar aanvraag aangezien zij bij haar zoon verblijft en het dagelijks leven ook vooral met haar dochter doorbrengt. Terwijl er een woonstcontrole heeft plaatsgevonden in het kader van het onderzoek en het bestuur dus moeilijk kan aanbrengen dat zij de verwantschap nu ineens in vraag stelt; dat zij ruimschoots de tijd had om deze gegevens, die door verzoekster werden aangebracht, te controleren.

Terwijl verzoekster niet inziet "hoe zij dit gegeven nog meer zou moeten specificeren" nu het zichzelf voldoende verklaart : indien haar kinderen hier verblijven, en zij zelf bij hen(m), dan is het uiteraard bijzonder moeilijk voor haar om op eigen houtje terug te keren naar Marokko en zelf actie te ondernemen.

Terwijl het zonneklaar is dat verzoekster nooit zelfstandig is geweest en van haar echtgenoot en/of kinderen afhang. Nu er in Marokko ook geen naaste familie meer aanwezig is, kan zij enkel op haar kinderen terugvallen en uiteraard is het feit dat zij weduwe én afhankelijk is, een buitengewone omstandigheid. Terwijl de bestreden beslissing zomaar stelt dat zij bij vrienden of familie terecht kan, terwijl er niet de minste aanwijzing is over wie het dan zou kunnen gaan, én alsof mensen zomaar iemand willen huisvesten die ze meer dan 10 jaar niet meer gezien hebben...

Verzoekster is thans 62 jaar en heeft nooit gewerkt; het is dan ook volledig naast de kwestie om over reïntegratiebijstand te spreken.

De redenering raakt kant noch wal.

Terwijl in deze stand van de argumentatie ook dient herhaald te worden dat artikel 9 bis spreekt van buitengewone omstandigheden "in het meervoud", waarbij het zo is elk door de verzoeker geroepen element apart en grondig maar tevens in zijn samenhang met de andere elementen dient onderzocht te worden om tot een slot/besluit te komen "dat het voor hem/haar niet bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren en formaliteiten te vervullen "

Terwijl dit valt onder het vereiste van een zorgvuldig onderzoek.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid zijn aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Terwijl verzoekster verwijst naar het feit dat elementen die behoren tot gegrondheid van de aanvraag ook kunnen erkend worden als bijzondere omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst (zie hierboven).

Terwijl geen enkele afweging wordt gemaakt van deze individuele elementen.

Terwijl dit nog meer van belang is, nu het land van herkomst in casu Marokko betreft, een land waarmee verzoekster ondertussen geen banden meer onderhoud gelet op haar lange afwezigheid uit dat land en wetende dat men in dat land en in die cultuur niet zonder sterk familiaal en sociaal netwerk kan verblijven; terwijl verzoekster nogmaals verwijst naar het feit dat de administratie een afweging moet maken van allé elementen in hun onderlinge samenhang.

Terwijl uit de samenlezing van de verschillende motieven blijkt dat dit onderzoek niet zorgvuldig werd gevoerd en dat er overhaast werd overgegaan tot het aanvoeren van motieven zonder rekening te hebben gehouden met het individuele dossier en de persoonlijke elementen, meer bepaald in hun geheel genomen."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing worden eveneens weergegeven. Zo wordt de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder zet ook precies uiteen waarom hij tot deze vaststelling is gekomen. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Waar verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

Verzoekster begrijpt niet waarom haar verwantschap met de drie Belgische kinderen in vraag wordt gesteld. Zij woont bij één van haar kinderen en brengt haar dagelijks leven vooral met haar dochter door.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Nergens in het verzoekschrift wordt uiteengezet waaruit het ingeroepen gezins- en privéleven precies bestaat. Het is aan de vreemdeling die de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om aan te tonen dat hij überhaupt over een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van dit artikel beschikt, *quod non in casu*. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In wezen komt het betoog van verzoekster erop neer dat verweerder geen rekening heeft gehouden met bepaalde door haar aangevoerde elementen. Zo oppert verzoekster dat er in de eerste bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat zij bij één van haar kinderen woont en dagelijks bij haar dochter vertoeft. Dat zij nooit zelfstandig is geweest en van haar echtgenoot en kinderen afhangt. Dat in Marokko geen naaste familie meer aanwezig is en dat zij in haar land van herkomst nergens meer kan verblijven

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert echter dat verzoekster met haar betoog geheel voorbij gaat aan hetgeen hierin wordt gemotiveerd. Wat betreft de aanwezigheid van bepaalde familieleden in België, motiveert de gemachtigde immers als volgt: *“Betrokkene haalt aan dat haar kinderen in België verblijven, dit op legale wijze en zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoon. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze personen effectief de kinderen zijn van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn.”*

Waar verzoekster betoogt dat er een bijzondere band is tussen haar en haar volwassen familieleden, stelt de Raad het volgende vast. Verzoekster brengt geen enkel nieuw stuk bij ter ondersteuning van de familieband, laat staan een bewijs dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat met haar vermeende familieleden/haar kinderen geen rekening is gehouden. Bovendien merkt de Raad op dat het feit dat zij bij één van haar kinderen woont en dagelijks langs gaat bij één van haar andere kinderen, geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich mee brengt.

Waar verzoekster betoogt dat zij geen naaste familielieden meer heeft in haar land van herkomst en er nergens terecht kan, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot overleden is en dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Verder haalt ze ook aan dat ze geen bestaansmiddelen of huisvesting meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan, ze legt wel een attestatie de non remariage en een attestatie administrative voor, maar dit impliceert niet dat zij geen familieleden meer zou hebben in Marokko. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 53 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”*

Het oordeel van verweerder dat de in België opgebouwde sociale banden gedurende een verblijf van 10 jaar niet primeren boven de familiale en sociale banden die verzoekster in haar land van herkomst heeft opgebouwd gedurende ruim 53 jaar verblijf aldaar, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Bovendien stelt verweerder op redelijke wijze dat haar verblijf in België en de opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Verzoekster voert dan wel aan dat haar banden met Marokko teloor zijn gegaan doch zij brengt hiervan geen bewijsstukken bij. Verzoekster kan niet zonder meer voorhouden dat de banden met haar land van herkomst, waar zij ruim 53 jaar heeft gewoond, verloren zijn gegaan door het enkele feit dat zij reeds 10 jaar in België verblijft. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekster weldegelijk nog een band heeft met Marokko.

Verzoekster weerlegt ook niet het motief *“Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te*

volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”, met de loutere verwijzing naar haar leeftijd, namelijk dat ze 62 jaar is en nooit heeft gewerkt. Verzoekster kan weldegelijk beroep doen op de IOM om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor haar terugreis.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster reeds sinds 2012 in België verblijft, en naar eigen zeggen dan ook is geïntegreerd: “Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sedert 2014 in België te verblijven. Het klopt dat betrokkene op 11.11.2009 met een C-visum naar België kwam, ze werd op 11.11.2009 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 11.12.2009. Op 13.04.2012 kwam ze opnieuw met een C-visum naar België. Ook dan werd ze in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig van 13. 04.2012 tot 26.05.2012. Op 27.06.2014 is betrokkene via Frankrijk naar België gekomen en verklaard ze België nooit meer te hebben verlaten. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 27.08.2015 een aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 06.06.2016. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 18.10.2016. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 16.11.2016, deze werd op 05.04.2017 verworpen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.”

In wezen geeft verzoekster slechts een eigen versie of verklaring van de feiten weer, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan bovendien niet worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Verzoekster betoogt ten slotte dat de door haar aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie tevens zijn aangehaald als bijzondere omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verweerder stelt uitdrukkelijk dat de sociale banden van verzoeker de gebruikelijke banden niet overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven niet zodanig gebonden is aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko, bijvoorbeeld met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag, uitgesloten zou zijn. Het komt er aldus op neer dat de sociale banden die verzoekster in België heeft opgebouwd haar niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar Marokko om daar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. In dit opzicht kunnen de sociale banden van verzoekster dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd. Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling van de beweerde sociale relaties in de bestreden beslissing niet zou volstaan. Bovendien stelt verweerder dat de aangehaalde elementen van haar verblijf sedert 2014 in België en integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze

elementen behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Deze zienswijze vindt uitdrukkelijk steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het in haar specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Het is niet kennelijk onredelijk om de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie te beoordelen als elementen die veeleer betrekking hebben op argumenten ten gronde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. Desalniettemin heeft verweerder, zoals hierboven reeds geduid, de elementen ook beoordeeld in het kader van de buitengewone omstandigheden en niet weerhouden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt en dat evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Zoals hoger al uiteengezet werd het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd en werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen. De bestreden beslissing kan niet onwettig bevonden worden. Het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN